

7

40. LETNIK
1993-1994



MLADINSKA REVIJA
40. LETNIK 1993-94
MAREC 1994
ŠTEVILKA 7

Naslovna stran:
Alessandra Ban, 5. r. (1992-93)
OŠ "Pinko Tomažič" TREBČE

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Čedad

Glavna urednica: Majda Železnik
Odgovorni urednik: Dušan Udovič
Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina
Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak,
Magda Tavčar, Ksenija Majovski
Naslov uredništva: Galeb, Ul. dei Mon-
tecchi 6, 34137 Trst, telefon (040)
7796390 – Naročila in ekspedit:
7796600

Fotostavek, fotoliti in tisk: Graphart,
Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel.
(040) 772151

Naročnina (10 števil): 30.000 lir. Posamezna številka 3.500 lir. Posamezna številka v Republiki Sloveniji 240 tolarjev, naročnina 2.000 tolarjev.



Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Simon Gregorčič:	
Prišla oljčna je nedelja	1
Miroslav Košuta: Oblak s konjem	2
Olga Petelin: Zvončki	4
Tone Pavček: Želja	6
Neža Maurer: Žaba in mušica	8
Marko Kravos: Prvi pomladni sejem	10
Jelka Bakula: Pravljica	13
Jožko Lukeš: Izgubljeno pišče	14
Berta Golob: Jezikovni vozli	17
Monika Sulli: Nekoč so v štulni prale perice	18
Franci Lakovič: Polž in kobilica	20
Ksenija Šoster-Olmer: Punčka pomaga	21
Klarisa M. Jovanovič: Mali kuharji	22
Peter Furlan: Ronč in Brenč	23
Vera Poljšak: Voščilo	24
Božo Kos: Iz Lista za radovedne Petka Šolarji pišejo	25
Besedilo na platnici: Marko Kravos	26

Ilustracije so naredili: Barbara Boneta (str. 20), Vesna Benedetič (str. 9), Venio Dolenc (str. 22), Marjanca Jemec-Božič (str. 2-3), Mojca Cerjak (str. 1, 7), Peter Furlan (str. 23), Božo Kos (str. 25), Marjan Manček (str. 17), Jasna Merku (str. 13), Klavdij Palčič (str. 11-12), Magda Tavčar (str. 5, 15-16, 21, 24, zadnja stran platnice).

SIMON GREGORČIČ

Narisala MOJCA CERJAK

Prišla oljčna je nedelja

odlomek

Drevo, rastoče v vinskem bregu,
lepó zeleno v belem snegu,
oj drago oljkovo drevo,
pozdravljam te srčno, srčno!
... To zelenje
oznanja novo nam življenje,
ko spet se bo pomladil svet.

Glej, prišla oljčna je nedelja
in polne srčnega veselja
vrvijo trume v božji hram.
Odrasle zreš in otročiče,
nesoče oljkove snopiče,
če ne, mladike oljčne vsaj,
svetišče zdi se oljkov gaj.
Skoz okna sonce božje lije
v ta gaj svoj zlati žar z nebes,
a bolj še sreče sonce sije
otrokom z lic in iz očes
skoz senco oljkovih peres.



Veselo Veliko noč vam želi Galeb!

Oblak s konjem

Oblak je konja razjahal
in v kratkem sta postala
bela čreda
čudnega goveda,
ki se je pasla nad vasjo,
dokler ni sonce zašlo.

Popaseno nebo
je bilo zjutraj sinje, sinje,
nikjer pa nobene stopinje.



ZVONČKI



“Kako sem vesela, ker je pomlad, in Lojze mi je obljubil zvončke”, se je pohvalila Lučka in se zavrtela. Vsi sošolci so se glasno zasmejali, samo Lojze ne. Njo je drugače gledal. Bila mu je silno všeč. In res ji je obljubil, da ji bo z izleta prinesel šopek zvončkov.

Naslednji dan je bila sončna nedelja. Še predpoldne se je Lojze s stricem odpeljal na izlet. Kakšna pomlad! Ozelenela in razcvetena narava je bila čudovita. Razigrano so potekale ure, na Lučko pa Lojze ni pozabil. Natrgal je zvončkov in jih zadovoljen pokazal stricu.

“So lepi?” je vprašal.

“Krasen šopek, in mama ga bo posebno vesela!” je odvrnil stric in se mu dobrodušno nasmehnil.

Lojze je bil v zadregi. Ni vedel, kaj bi rekel, pokimal je in sedel v avto.

Neprijetno mu je bilo, da je pozabil na mamo, stricu pa spet ni hotel razkriti svoje namere. Sklenil je, da bo zvončke izročil mami, pozneje jih vedno lahko izprosi za učiteljico. Zadovoljen sam s seboj se je pomiril in bil spet dobre volje.

Pa je imel smolo, revček. Doma ga je čakalo neprijetno in veliko razočaranje. Stara teta Jera je prišla na obisk. Lojze je težko prenašal njeno neprestano klepetanje. Rad bi se bil izmuznil, a ni bilo mogoče. Niti pozdraviti ni utegnil in že se ga je oklenila.

“Ja zlati moj Lojzek, kako si zrastel, naj ti dam poljubček, – pridken si, kaj ne, da si pridken – pa v šoli tudi si pridken – jaz vem... zato sem ti spekla jabolčni štrudelj. Rada te imam... Pa kaj vidim, zvončke si prinesel – ja te ti boš dal zvončke, jaz pa tebi jabolčni štrudelj”...

Lojze je stal pred njo kot napeta struna. Iz velike zadrege ga je rešila mama.

“Vidim, da si utrujen, sine, pojdi v svojo sobo in se odpočij”.

“Ja, mama... Hvala, teta”, je komaj spregovoril in odšel.

Legel je v posteljo, se pokrival z rjuho čez glavo in se skoraj zjokal. Bil je zagrenjen in z nikomer se ni želel pogovarjati. Kako je prestal noč, pa se ne da povedati.



Naslednje jutro je bil pri zajtrku molčeč in tudi v šolo je šel malo kasneje. Bal se je srečati svoje sošolce. Hodil je počasi in mislil na Lučko. Kaj naj ji poreče? Kako naj se izgovori? Mar ji naj pove, da je odstopil zvončke za jabolčni štrudelj? Ne, tega nikoli!

Prišel je do šole in ko je stopil v razred, še vedno ni vedel, kaj bi.

Lučka je sedela v svoji klopi in božala šopek zvončkov. Ko ga je zagledala, se mu je ljubko nasmehnila in mu pomahala s cvetjem. Lojze je zardel. Takrat pa je vstala, stopila k njemu in mu v gumbnico zataknila en zvonček.

“Ali prideš popoldne h glasbeni uri?” ga je vprašala.

“Priidem”, je zajeceljal Lojze in jo rahlo prijel za roko. Odleglo mu je.



Želja

Rad bi bil kakor sonce
ves topel in svetl,
da bi podnevi in ponoči
in kar naprej sijal.

Mene je namreč strah,
ko zasmolí se temà,
mene strese na mah
zima čarovnica!

A če bi bil kakor sonce,
sam bi v sebi žarel
in kakor bogato sonce
vse okrog sebe grel.

Na primer tata in mamo,
ko je med njima hlad,
pa še širno poljano,
na gori cerkev in grad.

A po potéh osvetljenih
prek izgubljenih stezà
zlahka bi k meni
deklica sreča prišla.



Žaba in mušica

Z vlakom se je na obisk pripeljala babica. Od postaje čez vse mesto do njihovega bloka pa se s trolejbusom. Kar v veži se je sesedla na pručko in si oddihala. Nenadoma se ji je vse zazdelo daleč od njene kuhinje, zelo utrudljivo...

“Kaj si prinesla? Kaj si prinesla?” je brenčala okrog nje vnukinja.

“Pusti me, naj si oddahnem.”

In čez čas spet: “Kaj si prinesla? Kaj si prinesla?”

“Sitna si kot mušica! Še sezuti se ne morem,” je go-drnjala babica.

“Ti si pa grda kot žaba, da veš!” je zajezikala deklica.

Babici so se v hipu široko odprle prej zaspane oči, veselo se je zasmejala in se kar ni mogla nehati smejati.

“Ne smej se! Grda žaba si, da veš!”

A babica se ni nehala smejati. Tako dobro se ji je zdelo, da ni žaba, kajti potem bi to sitno, majhno mušico zares požrla. Kar samo se ji je smejalo od veselja, da se kaj takega ne more zgoditi.

Vnukinja je užaljena odšla v sobo. Babica se je za prvo silo spočila, se prebila do kuhinje, se tam okrepčala in pogovarjala s svojimi domačimi. In kar mimogrede je legel večer.

Tedaj vnukinja ni več zdržala. Priplesala je v kuhinjo: “Babica, boš spala pri meni? Mi boš povedala pravljico?”

“Bom. O žabi in mušici.”

“O lepi žabi?”

“Seveda. In o dobri mušici. Kar imaš rad, je vselej lepo in dobro.”

Vnukinja jo je gledala z velikimi, malce plašnimi očmi in počasi prikimavala.



Prvi pomladni sejem

Zgodilo se je tisti čas, ko je pomlad prvič prišla na svet. Na robu livade se je zbrala množica dreves. Niso hotela postati navaden gozd, niti mešani pevski zbor ne. Tam so čakala, da se bo začel semenj cvetja in zelenja, kjer bi si izbrala kar najlepše oblačilo.

Bila je nedelja in zgodaj ob zori se je velika prodaja začela. Najprej so prek rosne trave prihiteli češnja, češplja, marelica in breskev. Izbrale so: ta belo, ona bolj rožnato cvetje, ta skoraj oranžno ali rahlo vijolično. Ko so si pomerile in odbrale, so si vzele še čim bolj drobne liste, da bi ti ja ne skrili njihovih krasnih oblek. Komaj so te koščičarke odpravile svoje nakupe, že sta se prikazali jablana in hruška. Cvetja in listov je bilo še dovolj, čeprav ni bilo večje izbire, je pa bilo vse že nekoliko dražje. Pa posebno jablana sploh ni gledala na ceno niti na količino. Ko sta si tudi ti dve drevesi naredili, kar je bilo mogoče blaga, so ostale stojnice prazne. Tudi sonce je bilo že visoko in semenj bi se lahko tudi končal.

Pomlad si je po dobri kupčiji mela roke in se odpravila v gostilno na

požirek medice... Pa glej Matička! (To se samo tako reče).

Ta hip prikrevsata na semanji prostor še trta in figa. Bili sta zadihani in od hitenja in trudnosti so se jima veje kar po tleh vlekli.

“Počakajte, počakajte,” sta vpili. “Saj ne moreva hoditi po svetu kar nagi.”

“Kje pa sta bili, ali ne vesta, da je rana ura zlata ura?” Tako jima je zaklicala pomlad.

“Saj ne misliva kupovati ure, potrebujeva pa letno obleko.”

“Ničesar ni več. Vse je prodano. Le kod sta se tako dolgo mudili?”

“V moje trtje se je s svojimi rožički zaletel neizkušen srnjaček. Bolj se je hotel izmotati, bolj se je zapletal,” je povedala trta.

“Na moje položne veje pa je zlezal ptiček goliček. Padel je iz gnezda. Menda ga je pritepenka kukavica vrgla iz nje. Smilil se mi je, na tleh bi ga gotovo kaka zverina ugonobila,” je dodala svojo zgodbo figa.

“Joj joj! Kakšne žalostne stvari se dogajajo,” je bila ganjena pomlad. “Mislila sem, da je na svetu danes

malo bolje urejeno glede mladičev. In kako se je potem končalo vse to?”

“Srnjačku se je odkrhnul en rog. Nič ni bolelo, ker so bili še mlečni. Kmalu mu bo zrasel nov, še večji. Potem se je zlahka rešil mojih štrnastih poganjkov in vitic.”

“Za ptička golička pa se je našlo gnezdo v grmovju, pri zelo imenitni družini fazanovih,” je povedala figa.

“Juhuhu,” je zavriskala pomlad: “Samo da ni bilo hujše nesreče. – A sedaj ostane še vajina zadeva. Res sta še go-



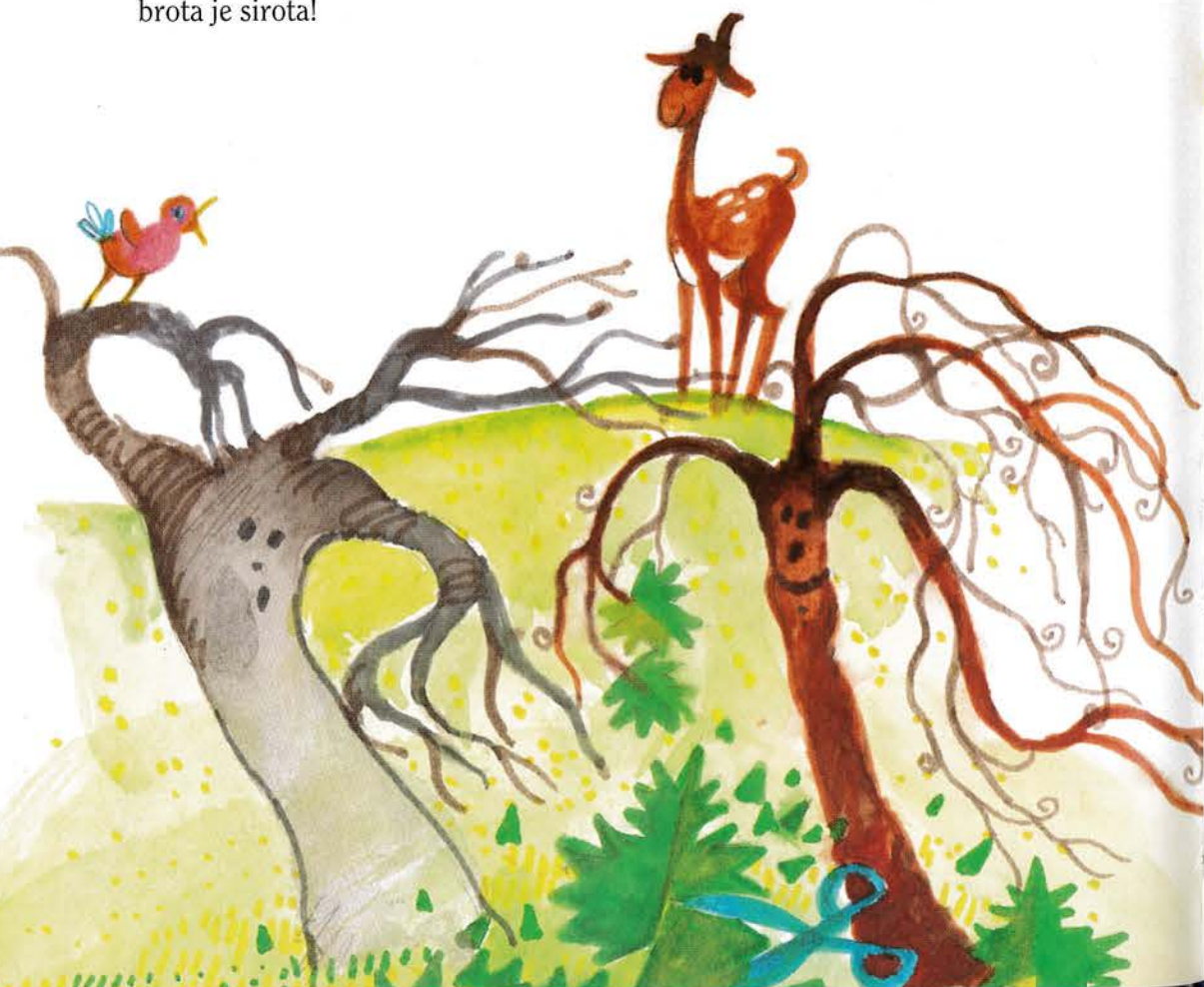
li, cvetov in listja pa je zmanjkalo, razen kar je padlo drobirja s stojnic na mah. Če si lahko s tem kaj pomagata...”

Trta in figa sta bili poparjeni: eh, dobrota je sirota, sta vzdihovali. Pobirali sta tiste mrvce z mahu in mimo grede pobrali mahove cvetke, ko pa drugega ni bilo. In listje? Pomlad je naročila urnim škarjicam, da so iz zeljnatih listov skrojile prav čedno in posebno listno oblačilo. Menda tak kraj nosijo v Afriki. Na vsak način je bila zelena srajca trti in figi čisto po meri in tudi po okusu. To je važno. Ko bi le kaj pravega cvetja bilo... ah, dobrota je sirota!

Dobra pomlad si je gnala k srcu to vzdihovanje: “Bila bi sramota, če bi dobrota res ostala sirota! Vama bom pa do jeseni preskrbela toliko medu, da se bosta lahko ponašali z najslajšimi sadeži.”

In tako je tudi bilo.

Da se je pravljica o pomladnem sejmu res odvijala in da so se tiste dogodivščine s srnjačkom in ptičkom res zgodile, nam dokazuje jeseni sladko grozdje. In če kdo sladkemu grozdju ne verjame, mu pokažite še figo.



JELKA BAKULA
Narisala JASNA MERKŪ

PRAVLJICA

To je pravljica resnična,
jaz že mala gospodična,
mamica še vedno zala,
bratca v zibelko je dala.
Željo mi je izpolnila
in se s soncem domenila,
da bo ljubilo in sijalo,
da oba bo ljubkovalo.



Izgubljeno pišče

Sonce je prijetno grelo, ko se je odpravila kokoška Rjavka s svojimi piščančki na sprehod v bližnji gozd. Ponosna je bila na svoje male puhke in skrbno je pazila, da se komu ne bi kaj zgodilo in da bi se v gozdu ne zgubili.

“Tu v bližini je doma lisica Zvitorepka”, jih je poučila. “Nikar se ne oddaljujte, sicer vas lahko zagleda in ugrabi!”

“Pazili bomo, mamica, pazili, nič se ne boj. Samo kakšnega črvička bomo pobrali. Pa tebe se bomo držali”, so ji sveto obljubili.

Toda mali Perko se je kmalu naveličal brskati po zemlji. Želel si je kaj bolj zabavnega, ko je nenadoma zagledal lepega metulja. Hop, je stekel za njim, in bolj se je metulj oddaljeval, bolj se je oddaljeval tudi piščanček od mame in svojih bratcev.

Dan se je začel umikati večeru, sonce se je skrilo za bližnjim hribom.

“Otroci, zdaj pa domov”, je ukazala mama kokoška. Vsi so jo ubogali, le Perka ni bilo nikjer.

Vsa zaskrbljena je kokoška Rjavka pohitela na domače dvorišče, kjer jih je že čakal očka Kikiriki.

“Nekam dolgo vas ni bilo. Ali ne veste, da je nevarno biti ob teh urah v gozdu”, jih je malo pokaral.

“O ljubi Kikiriki. Kakšna nesreča! Sinek Perko se je izgubil. Iskali smo ga in klicali, pa ga ni bilo nikjer”, je v joku potožila kokoška.

“Takoj ga moramo poiskati, še preden ga najde lisica!” je zapovedal petelin.

“Kar sama bom šla ponj. Če se kmalu ne vrnem, pa pridi pome”, je žalostno dejala koklja in se odpravila proti gozdu.

Medtem se je Perko naveličal tekati za metuljem. Utrujen se je ustavil ob mlaki in zajokal. “Kje je moja mama? Mamu bi rad.”

“Ti porednež ti”, se je oglasila iz mlake velika žaba. “Kaj ti ni rekla mama, da ne hodi sam naokoli?”

“Oh, res je nisem ubogal. Pomagaj mi, da me ne dobi Zvitorepka”.

“Naj ti bo, ti mali neubogljivec! Stopi na moj hrbet, da te prenesem na drugo stran mlake. Tam se boš lahko skrivil pod kakšno korenino in lepo počakal, da pride kdo po tebe.”

“Hvala ti, dobra žaba”, je žalostno čivknil Perko, zlezal na žabin hrbet in kmalu sta bila na drugi strani mlake. Ravno ob pravem času, kajti lisica Zvitorepka je že bila pri mlaki, ker je nekaj zavohala.

“Kaj si morda videla kakšnega piščančka tod okoli?” je zvito in priliznjeno vprašala žabo.

“O, videla, videla. Tam na ono stran mlake je zaplaval, potem pa ga nisem več videla”, je pokazala žaba na tisti del mlake, kjer je bila voda najbolj globoka.

Lisica se je zagnala v vodo. Ker pa ni znala plavati, se je začela potapljati. Tako se je prestrašila, da je pozabila na piščančka in na žabo in se z zadnjimi močmi komaj rešila. Vsa mokra se je potepla v gozd.



“Ha ha ha, pa sem te prelisičila, Zvitorepka”, je veselo zakvakala žaba.

Medtem je k mlaki pritekla koklja Rjavka. “Si morda videla mojega sinčka Perka?” je bila vsa iz sebe.

“Seveda sem ga. Skrila sem ga na drugi strani mlake, tam ob tistem drevesu. Takoj ti ga prinesem na to stran. Malo strahu pa si je že zaslužil, ko pa te ni poslušal”. Tako je rekla žaba in kmalu pripeljala kokoški njenega Perka.

Jo, kako sta bila oba vesela. In kako so bili še veseli vsi, ki so ju čakali na dvorišču! Očka Kikiriki je malega sicer nekoliko oštel, a nič hudega. Perko je bil tako srečen, da je zopet med svojimi bratci, da pridiže še slišal ni.

Zvečer se je vsa družinica vesela in zadovoljna spravila spat. Le lisica Zvitorepka je bila tisto noč strašno slabe volje. Ničesar več ni iskala za pod zob, raje je ostala kar lačna.



Kakšen? Kakšna? Kakšno?

Kakšen je hren? Majda pravi:

– Zelen in pekoč. Sonja pa trdi:

– Ni res! Bel je in vroč!

Kakšna je brada? Drobcena, mlada.

Kakšne so vreče in kakšne so sveče? Pisane, bele, modre in rdeče.

Kakšno je okno? Veliko in mokro.

Pa omara? Črviva in stara. In kos? Črn pa bos.

Kaj bi na to rekel butalski policaj?

– Hop, te že imam! **To so lastnosti. Imajo jih vsa bitja, vse stvari in predmeti.** Določanje lastnosti je zabavna izobraževalna igra.

Pobarvajte sami



Traja tako dolgo, dokler ne zmanjka vseh rim, nato se nadaljuje brez njih.

Kakšna neki je, denimo, voda? Čista, umazana, topla, mrzla, hladna, postana, vroča, kalna, mokra, zdrava, zdravilna, tekoča, okužena, zastrupljena, brezbarvna, obarvana, sparjena, pregreta, razkužena.

In kakšna še? Je lahko oglata, brkata, razumna, pogumna, neumna?

Za umazana ušesa sploh ni nevarna. Kadar poplavlja, je zelo nepreudarna.

Nekoč so v štulni prale perice

Ko se iz Piščancev, naselja med Opčinami in Trstom, spuščamo proti Rojanu, nas ob zadnjem delu poti spremlja potok. Ob njem, pod zaselkom Ferlugi, stoji štulna. Tako pravijo domačini pralnici, ki je stara zagotovo več kot 200 let, nekateri domačini trdijo, da celo 300. Zgradili so jo naši pradedje s kamenjem iz nekdanjega bližnjega kamnoloma. Štulno lahko primerjamo manjši temni kleti brez oken. Spredaj so vhodna vrata. Naši domiselni pradedje so vanjo preusmerili vodni izvirek po skrbno izdelanem kamnitem jarku. V štulni se je tako nabralo pol metra vode. Ob straneh so postavili kamniti ploskvi, široki približno 1 meter, na kateri so položili 6 kamnitih skrl, na vsaki strani tri. Ob njih so klečale perice, ko so opravljale svoje delo.

Mnogo domačink je opravljalo ta težki poklic, da je lahko prispevalo k preživetju svojih družin. Takrat je bila velika revščina. Možno je v tem kraju so bili v glavnem zidarji, težaki in

“štancarji” (kamnoseki), žene pa perice, ki so prale belo perilo bogatim mestnim družinam. Stranke so običajno kar podedovale od svojih mater.

Njihov delovni teden se je začel v ponedeljek zgodaj zjutraj. Peš so se odpravile v mesto k družinam po perilo. Pot domov je bila veliko težja, saj so nosile na glavi težek fagot (v rjuho ovito perilo



Ob teh kamnih so nekoč klečale perice in splaknjevale perilo.

za pranje). Ko so prispele domov, so se najprej lotile rjuh, nato drugih drobnarij. Da ne bi prišlo do zamenjav, je bilo vse perilo zaznamovano, vsaka družina je imela na njem svoj monogram ali določen znak.

Takrat ni bilo današnjih pralnih praškov, zato so perice uporabljale šodo, posebno mineralno snov za pranje. Vsaka v svojem domu je perilo najprej v šodi skrbno oprala, nato ga je položila v prazen č'br (orno) in ga prekrila z rjuho. V velikem kotlu je iz pepela in vode skuhala lug, ki ga je nato vlila v č'br. Perilo se je v njem močilo eno noč in je tako postalo bisernato belo. Drugo jutro je šla perica v štulno, da bi ga tam dobro splaknila. Doma ni bilo vodne napeljave, za splaknjevanje pa je bilo potrebno veliko vode. Starejša domačinka mi je pripovedovala, kako so ženske čakale, da bodo prišle na vrsto, saj

je bilo veliko peric, v štulni pa samo šest kamnitih pralnih plohov. Vsaka je položila svoj škaf na zidek pred štulno, medtem pa so se pogovarjale o vsakdanjem življenju. Pozimi, ko je bil kmalu mrak, so perice splaknjevale v štulni ob luči sveč ali petrolejk. Ko so perilo doma posušile, včasih je bilo potrebnih tudi nekaj dni, so ponovno pripravile fagot (veliko culo) in se odpravile v mesto k družinam.

Dandanes je perice nadomestil pralni stroj in štulna je zapuščen. Od časa do časa pride do nje le še kak nedeljski obiskovalec ali ljubitelj starih običajev. Če bi jo želeli tudi vi obiskati, povznite se po ulici Moreri do hišne številke 150. Nato morate zaviti v ozko ulico, najbolje je, da povprašate starejše prijazne domačine, ki vas bodo po stezici napotili do potoka. Ob njem sameva stara kamnita štulna.



Vhod v štulno ob potočku pod zaselkom Ferlugi.

Polž in kobilica

Leze polž po polžji poti,
pa kobilica ga zmoti,
ki kot blisk hiti prek trate,
dolge brusi si podplate.

Jeza slineža obide:
"Tudi zlagoma se pride,
kamorkoli me je volja,
še do zelja sredi polja".

Dolgonoga pa mu pravi:
"Jaz sem hitra po naravi,
ti pa lezeš le počasi
proti svoji polžji vasi".

A na koncu polžek mali
za tolažbo se pohvali:
"Takega ne najdeš zlepa,
da se hiša z njim potepa!"



Punčka pomaga

Punčka pomaga,
krožnike zlaga,
žlice pomiva,
z vodo zaliva,
z moko potresa,
s kuhalnico meša,
da se kosilo
ne bi prismodilo.
In čeprav mama
tega ne ceni,
meni celo,
da je packa in zgaga,
punčka na mamo se ne jezi,
punčka prav nič užaljena ni,
od ranega jutra do pozne noči
mamici svoji vneto pomaga.





Koruzni kruhek

1

Zmešamo 250 g pšenične in 250 g koruzne moke, čajno žličko soli in zavitek pecilnega praška.



2

V lončku razžvrkljamo 2 jajci, 2 dcl jogurta in 1 1/2 dcl olja.



Hija, hija, hop in hop, daj, konjiček, brž v galop, da se v mlin odpeljemo, da koruzo zmeljemo.



3

Zlijemo v moko in dobro premešamo. Po potrebi dodamo kakšno žlico mleka. Testo mora biti zelo gosto.



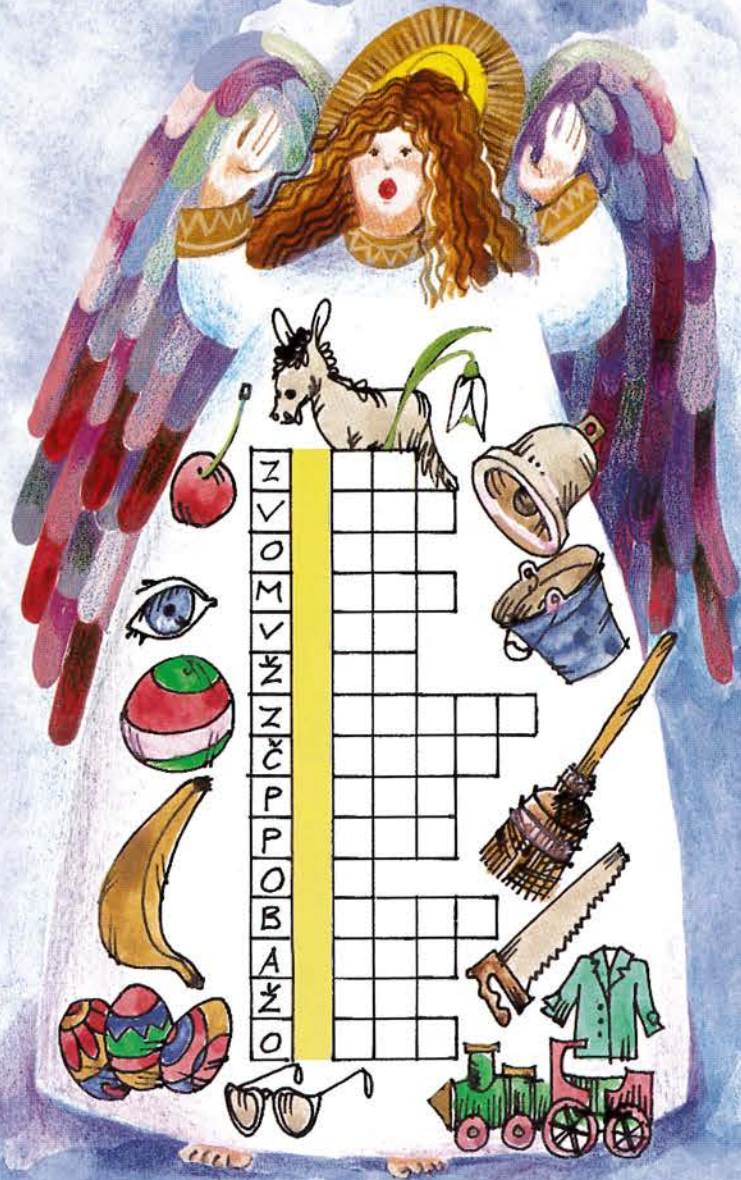
4

Stresemo v pekač, ki smo ga pred tem namastili in potresli z drobtinami. Pečemo pri 200° C približno pol ure.

Ronč in Brenč - Kontrolka iz matematike



Voščilo



Vpiši narisane predmete!
V navpični barvni koloni boš prebral voščilo...

Jz lista za radovedne PETKA

KDO JE VIŠJI OD TRIGLAVA?

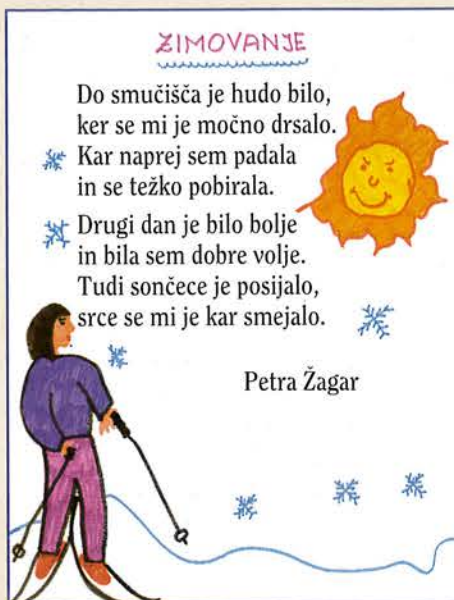


šolarji pišejo

Učenci OŠ "Primož Trubar" iz Bazovice in OŠ "Pinko Tomažič" iz Trebč smo se spoznali na zimovanju. Po zimovanju smo se zbrali v šoli in skupaj smo napisali spise, sestavili pesmice in križanko. Vse smo opremili tudi z risbicami.

VESELO ZIMOVANJE NA PIANCAVALLU

Letos sem šla prvič na zimovanje. Bila sem zelo vesela, ker sem prvič šla od doma brez staršev. Pred odhodom so mi starši kupili smučarsko opremo, in nestrpno sem pričakovala ta dan. Končno je napočil veseli štiriindvajseti januar. Ko smo prišli v Piancavallo, smo nesli opremo v sobe in določili, s kom bomo spali. Prvi dan, ko nisem bila še navajena na red, sem pozabila smuči na progi. Spo-



ZIMOVANJE

Do smučišča je hudo bilo, ker se mi je močno drsalo.

❄ Kar naprej sem padala in se težko pobirala.

❄ Drugi dan je bilo bolje in bila sem dobre volje.

Tudi sonce je posijalo, srce se mi je kar smejalo.

Petra Žagar

ZIMOVANJE 1994



Zgodaj zjutraj smo se prebudili, vsi veseli smo hiteli, smučke si nadeli. Smučali smo vsaki dan na desno in na levo stran.

Erika Ghezso

znala sem mnogo prijateljev. Zjutraj smo morali zgodaj vstati in cel dan smučati. Naučila sem se zelo lepo smučati. Učil nas je učitelj, ki se je imenoval Giuliano. Na zimovanju je bilo zares lepo.

Jasna Gojca

Na zimovanju smo Urška, Alejandra, Sandra in Lara spale skupaj v hotelu Park v sobi 205. Sobo smo imenoval "Barvana soba". Vsako jutro smo se zgodaj zbudile, ker smo se morale okopati, obleči in pospraviti sobo, saj so jo zvečer ocenjevali. Nato smo zajtrkovali in odšli na smučišče, kjer so nas čakali učitelji. Zvečer smo klepetale, pele, jedle sladkarije... učiteljice pa so nas podile spat. Zelo smo se zabavale. Rade bi še ostale na zimovanju.

M. Alejandra Glavina,
Urška Sinigoj, Sandra Brus

Letošnje zimovanje na Piancavallu je bilo zelo lepo, ker smo se zelo zabavali. Bil sem začetnik v skupini. Spali smo v Park hotelu. V sobi smo bili Matej, Aleš, Lorenzo in jaz. Zadnji dan sem bil posebno vesel. Tekmovali smo in zasedel sem prvo mesto. Ko sem prišel domov, so moji starši bili zelo veseli.

Vitomir Križmančič



Ko smo zjutraj se zbudili, hitro se umili, smučarsko obleko si nadeli, rokavice s seboj vzeli, stekli smo v klet smuči in čevlje vzeli. Težko je bilo do proge priti in si smučke nataktni. Z vlečnico smo se peljali, joj, kako smo se smejali! Žal nam je bilo oditi, Piancavallo zapustiti.

Lara Barbieri, Jasmina Kralj

Na snegu je bilo lepo, ker smo se zabavali zelo. Zvečer smo trudni vsi zaspali, zjutraj pa smo zgodaj vstali.

Damir Križmančič

Smučke smo si nataktni in po progi se spustili. Kdor je smučati že znal, se je tudi nasmejaj.

Mitja Jevnikar

Letos sem prvič šel na zimovanje. Nestrpno sem pričakoval dan odhoda. Kupili so mi opremo pri prijatelju.

Na Piancavallo sem šel z očetom in mamico. Drugi pa so bili na Piancavallu že od ponedeljka.

Zbudili smo se zgodaj. Po zajtrku smo šli z učiteljicami na progo. Prišli so učitelji smučanja. Naš učitelj se je imenoval Luigino. Naučili smo pluziti. Zadnji dan je bila tekma. Bil sem peti.

Zadovoljen sem, da sem spoznal nove prijatelje in da sem se naučil smučati.

David Gregori

Letos smo bili prvič na zimovanju. Odpotovali smo iz Bazovice. Ustavili smo se v Trebčah in na Opčinah. Na Opčinah smo se v avtobusu slikali za dnevnik.

Ko smo prišli v Piancavallo smo takoj šli na smučišče. Smučali smo eno uro. Potem smo v sobah pospravili prtljago.

Drugi dan smo smučali z učiteljem na dolgih smučiščih. Najboljša smučišča so bila vrh hriba. Do tja se moraš peljati s sedežnico. Ko smo presmučali polovico smučišča, smo se vsi ustavili. Zadnji je bil mali Jurij. Hotel se je ustaviti, ampak je zasmučal na naše smuči in jih pokvaril.

Zadnji dan zimovanja so bile tekme. Popoldne smo odpotovali domov. V Bazovici so nas čakali naši starši. Rad bi še ostal v Piancavallu, ker bi hotel še smučati in spati s sošolci.

Ivo Križmančič

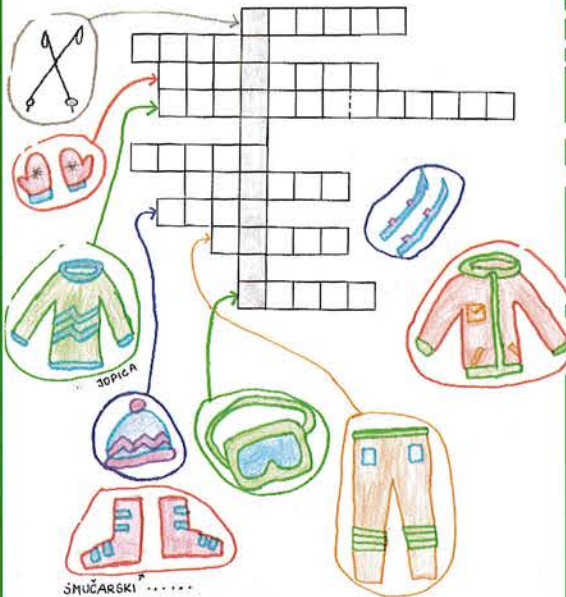
Zgodaj zjutraj smo vstali, na zajtrk se podali, potlej hitro po smuči in na progo vsi.

Smo pridni smučarji postali, tudi brez palčk smo se peljali.

Vasja Križmančič
Ingrid Žagar

DOPOLNI KRIŽANKO!

V sivem polju boš dobil ime turističnega kraja.



O, KAKO LEPO NAM JE BILO ZA PUSTA

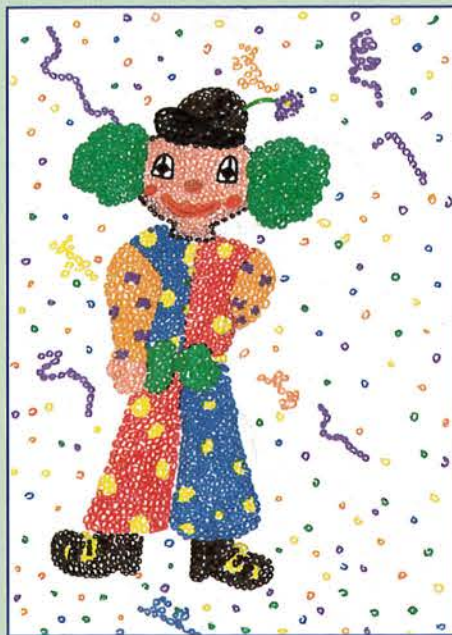
Napisali in narisali učenci OŠ "Pinko Tomažič" – TREBČE

ZABAVAL NAS JE KLOVN

Na pustni torek so prišle v šolo maske, čaravnice, gusarji, dame, medvedki...

To smo bili mi učenci, ki smo se našemili. K nam so prišli tudi otroci iz vrta. Začeli smo plesati in se zabavati.

Najlepše je bilo, ko je za nas nastopal KLOVN - EVA MAURER. Klovni je imel veliko kodrasto rožnato lasuljo, nosil je velike čevlje in kariraste hlače. Takoj je vzel pobarvano kladivce in potrkal po glavi vsakega izmed nas. Pravil je, da kladivce zapiska, samo če smo pametni. Kladivce je vsakič zapiskalo! Zapel nam



je nežno pesmico, pa še eno glasno in eno moderno. Hitro je plesal, skakal in vihtel mikrofona. Zapel se je z vrstico in se ni utegnil rešiti, zato mu je pomagal Simon. Ko se je rešil vrvice, je veselo poskočil, ampak se mu je vrstica zopet zavezala okoli noge. Smejali smo se in se veselili skupaj s klovnom.

Bilo je res lepo!

Martina Coretti



Špela kamela za pust je imela štiri obleke različne.

V prvi kraljica je bila, v drugi pa čaravnica, v tretji Indijance se je šla v četrti je kamela stopala.

Po vasi je hodila, iz ljudi je norce brila a to le teden dni, ko pustni čas pri nas živi.

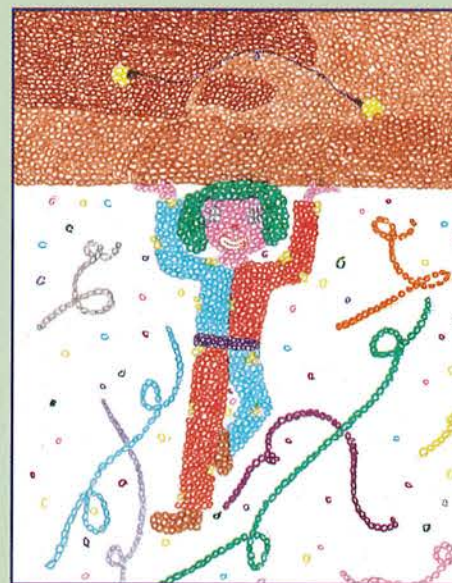
Peter Planinšek



Veronika Veljak



Sonja Covolo



Martina Coretti



Pust

Na šoli smo učenci pustno rajanje imeli, plesali in delali, kar smo si želeli.

Krofe smo jedli, vse bonbone smo snedli.

Zdaj pa, škoda, pustni čas se je končal.

Pusta so nam spet zažgali, danes so ga pokopali.

A drugo leto bo spet prišel, ko zabavni čas se bo pričel!!!

Martina Coretti

Šeme si nadenemo in po vasi hodimo da bi dražili ljudi, ki jim, do pusta ni.

Aljaž Milič



SVETLANA MAKAROVIČ IN STRAHOVI NA OBISKU

V sredo, 9. februarja, so prišli k nam STRAHOVI. Pripeljala jih je prijateljica SVETLANA MAKAROVIČ iz Ljubljane.

S petjem in besedo nam je pričarala POŠASTI.

Pripovedovala nam je o smrdljivem, kosmatem, črnem BAUBAJU, ki je otroke žgečkal pod brado z dolgim nohtom.

Pripovedala je tudi o NEMŠKI BARONICI, ki je spala v krsti pod gradom in se je opolnoči prikazovala ljudem.

Poslušali smo pesem in pravljico o SIVI MORI, ki je bila suha, imela je dolg jezik in vlažne roke. Prišla je ponoči skozi ključavnico v otroško sobo, odprla zvezek in polizala vse packe v njem.

VOLKODLAK je prišel k tistim otrokom, ki so si želeli čokolado. Odprl je grozna usta in te pojedel.

ZMAJ pa je strašno močno zamahnil z repom po zadnjici tistih otrok, ki si niso zvečer umili zob.

Za konec nam je SVETLANA MAKAROVIC zapela pesem ČUK NA PALICI.

Z njo smo prepevali tudi mi.

Potem smo se poslovili.

Stahovi so smuknili v avto in se odpeljali s SVETLANO domov v LJUBLJANO.

Tako smo učenci iz Trebč praznovali DAN SLOVENSKE KULTURE.

Biserka Cesar



PISMO GALEBU

Dragi Galeb, sem Mauro Petejan in obiskujem 2. r. Osnovne šole Petra Butkoviča – Domna v Sovodnjah.

Zahvaljujem se ti za kaseto, ki mi je zelo všeč.

Rad bi ti predstavil svoje sošolce:

Matija bo postal kmet ali gasilec.

Eros bo policaj, Alessia pa frizerka.

Karen in Manuel sta dvojčka. Karen bo frizerka, Manuel pa policaj.

Diego bo vozil "rušpo".

Nataša želi postati kuharica. Jaz pa bom zagotovo kmet. Hraniti moram denar, da bom kupil se tri kmetijske stroje.

Mauro Petejan, 2. r.

OŠ "Peter Butkovič – Domen"

SOVODNJE

MAMICE

Mame so prijazne in imajo rade otroke.

Rade se z njimi igrajo in jim pomagajo pisati naloge.

Mame kuhajo, čistijo, likajo, perejo, pospravljajo, kupujejo hrano.

Mame delajo za otroke.

Mame s celega sveta so vse enake, nočejo vojne.

Med vojno umirajo otroci in tudi one.

Barve vseh otrok in mamic so lepe, naj bodo črne ali bele.

Mame imajo rade otroke in se hočejo z njimi veseliti.

Marko Pegan,

OŠ "Oton Župančič", SV. IVAN

MOJA MAMA

Moja mama ima modre oči kot nebo, rjave lase kot zemlja,

kožo mehko kot roža...

Nobena ni taka!

Usta kot jutranja zarja,

roke kot svila,

glas kot vila,

in pisane obleke

kot mavrica ima!

Verena Caris, 4. r.

OŠ "Oton Župančič", SV. IVAN

Pozdravljamo vas učenci OŠ "Milojke Štrukelj" iz NOVE GORICE.

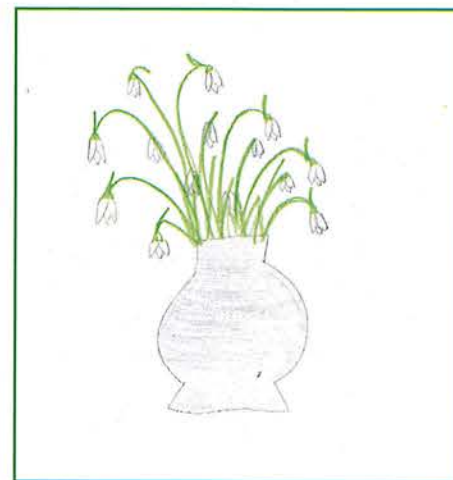
POMLAD

V sobi za mizo sedim
in v bele zvončke strmim.

V vazici stekleni
so v šopek povezani.

Njih glavice cingljajo,
k pomladi nas peljajo.

Julija Mitrovič, 2. a



MUCA

Muca mala je zaspala,
da bi v miru miška
priskakljala.

Če pa miši ni pri hiši,
muc, si pod nosom brke obriši.

Pride gospodinja in mucko zapodi:
ti ne boš nosila v mojo hišo miši.

Marjana Mlinarič, 2. a



* PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo *

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo



Videokaseto si bodo lahko skupaj ogledali učenci
OŠ "Primož Trubar" - iz BAZOVICE
in učenci
OŠ "Pinko Tomažič" v TREBČAH.

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo

* PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo *

NOGOMET

Miha brčne žogo,
pa k Lukcu prileti,
tako j jo Luka brčne,
že proti Jakcu v gol drvi,
Jaka jo ujame,
in Luka se jezi.
Alenka Pavliha, 2. a



TORBA ME JE NESLA V NAROBE ŠOLO

Uro sem zbudila ob šestih. Obleka me je oblekla, čevlji so me obuli. Ko me je pojedel zajtrk, sem z zobmi umila zobno krtačko in z lasmi počesala glavnik. Nato me je torba vrgla na hrbet in odnesla v šolo.

Po šolskem dvorišču so tekali razigrani učitelji. Ko je zazvonil šolski zvonec, so pridrveli na svoja mesta. Pouk se je začel.

Učenci smo učiteljem skrbno pregledali domače naloge in pohvalili vse tiste, ki jih niso napisali.

Pri uri matematike, smo učitelja učili peti. Pri spoznavanju družbe, smo vneto telovadili. Pri športni vzgoji, smo nepremično sedeli na svojih mizah. Med

glavnim odmorom, so se učitelji igrali pšenico in skrivalnice, mi pa smo pazili na njihovo varnost. Po nesreči je hišnik Miha razbil okno. Zaradi tega smo poslali na dom sporočilo, ki so ga njegovi starši morali podpisati. Pri uri slovenščine smo učitelje učili poštევanko. Vsi so jo dobro obvladali, nekaj težav, pa je imel učitelj matematike. Pri glasbi, smo se učili tekati po notah.

Ko se je bližala dvanajsta ura, smo pohiteli v kuhinjo in lačni kuharici hitro skuhati kosilo. Potem so nas torbe zopet naložile na svoje hrbte in odnesle domov.

Minka Gortnar, 4. b

ZIMA IN POMLAD

Zima s prazno malho kima,
zato ker snega nima.

Sedaj se bliža pomlad,
ki vsak od nas jo ima rad.

Spomladi vse cveti,
zato v nas vse drhti.

Alja Maurič, 2. a



Rešitve ugank pošljite do 30. marca na uredništvo Galeba:
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

KRIŽANKA:

Vodoravno: smreka, lopata, kamela, nit, ane, Ana, jelen, Eva, lonec, nit, peč, krokodil

Navpično: lok, balonček, črv, stena, oko, malina, Atene, avion **UGANITE IN NARIŠITE:** petelin, polž, kokos

IZ LISTA ZA RADOVEDNE PETKA:

Vodoravno: okno, sraka, pet, slika – **Navpično:** ps, osel, krti, ena, okla

VELIKA KRIŽANKA:

Vodoravno: klovn, rebra, otrok, gavčo, 11, av, bela kava, ali, Atol, osat, Edo, biser, na, ostrina, ati, se, DP, kladivo, akrobat

Navpično: oboa, basist, elastika, liter, Lk, krogla, risar, letalka, Nedo, obrv, Ate na, ib, vroča voda, dva, nakovalo, pot

REŠITVE SO POSLALI:

Alojz Milič, Metka Sinigoi, Sonia Covolo, Veronika Veljak, Žiga Ražem, Peter Planinšek, Samuel Zeriali, Simon Pauluzzi, Jasmina Kralj, Nicoletta Dessi, Sandra Brus, Alejandra Glavina, Lara Barbieri, Katy Maurel, Martina Coretti, Biserka Cesar – 3., 4., 5. r. OŠ "Pinko Tomažič" – TREBČE;

Diego Tomsčič, Matija Milocco, Karen Peteani, Alessia Monti, Manuel Peteani, Mauro Petegan, Eros Kogoj – 2. r. OŠ "Peter Butkovič Domen" – SOVODNJE OB SOČI;

Ingrid Bersenda, Mairim Cheber, Martina Stolli, Susanna Derganc, Eliana Berdon, Marco Mattiotti, Simone Cociancic, Adrijan Sossi – 5. r. COŠ "Ivan Trinko Zamejski" – RICMANJE;

Matjaž Romano, Katja Bratos, Gabriele Ota, Peter Sosič, Urška Ota, Matjaž Mihalič, Mateja Košuta, Ivan Langella, Alan Mahne Kalin, Marko Pettiroso – 1., 2. r. COŠ "Fran Venturini" – BOLJUNEC; Boštjan Romano – 1. r. SŠ "Simon Gregorčič" – DOLINA;

Katja Tonet, Andreja Bruss, Mina Mahnič, Giacomo Venello Premru, Walter Cunja, Erik Prassel, Emilio Della Mea, Janko Breclj, Daša Bevilacqua, Sandi Pace, Arin Marchesi, Elia Hrovatin, Julij Venello Premru, Marko Mahnič, Matija Vidmar, Daša Stanič, Martina Tonet, Sara Bevilacqua, Martina Cunja – 2., 3., 5. r. OŠ "Fran Saleški Finžgar" – BARKOVLJE;

Fanika Starec, Alja Sturman, Saša Sossi, Ivan Zupan, Roberta Purich, Jagoda Lupinc, Katja Križman, Karin Malalan, Saša Černeka, Andrej Vidali, Mitja Suhadolc, Erik Pavletič, Gabrijel Beličič, Matjaž Suhadolc, Andrea Cauter, Devan Jerman, Matteredo Peric, Alan Pavat, Staška Cvelbar, Maruška Hrovatin, Veronika Špacapan, Erik Piccini – 3., 4., 5. r. OŠ "France Bevk" – OPČINE;

Jan Crevatin, Sara Blasevich, Mariza Farluga, Kristina Vidrih – 3., 4., 5. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ;

Lucrezia Flora, Toffee Masé, Alex Jakomin, Samuel Saia, Isabella Spacal, Tjaša Križmančič, Marko Milošević, Borut Jogan, Roberto Miljkovič, Diego Posar, Sheila Perossa, Oliver Puntel, Ilhana Vidalič, Lorena Tegacci, Sandy Nestori – 2., 3., 4., 5. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI;

Sara Sardo, Alexia Kobal, Ljuba Sancin, Devan Milič, Boštjan Milič, Gregor Budin, Martina Milič – 3., 4. r. COŠ "1. maj 1945" – ZGONIK; Vlasta Ušaj, Simon Leghissa, Sara Magliacane, Matjaž Zaccaria, Gorazd Furlan, Damir Kosmina, Paolo Umari, Ivo Košuta, Alice Visintin, Ivana Leghissa, Walter Caharija, Andrej Sossi, Danijela Gruden – 3., 4., 5. r. OŠ "Josip Jurčič" – DEVIN;

Jasmina Sossi, Marko Sedmak, Erika Kosuta, Matija Sirk, Eros Sullini, Danja Kosuta, Maurizio Selatti, Samuel Švab, Laura Bogatec – 2., 3., 4., 5. r. OŠ "Albert Sirk" – KRIŽ;

Andreja Koren, Christian Sustersich – 2., 4. r. OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB;

Maja Kapič – 3. r. COŠ "Mara Samsa" – DOMJO.

NAGRADE DOBIJO: Kristina Vidrih, 4. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ; Katja Bratos, 1. r. COŠ "Fran Venturini" – BOLJUNEC; Samuel Saia, 2. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI; Devan Milič, 4. r. COŠ "1. maj 1945" – ZGONIK; Saša Sossi, 3. r. OŠ "France Bevk" – OPČINE; Danijela Gruden, 5. r. OŠ "Josip Jurčič" – DEVIN; Maurizio Selatti, 4. r. OŠ "Albert Sirk" – KRIŽ; Biserka Cesar, 5. r. OŠ "Pinko Tomažič" – TREBČE; Matija Milocco, 2. r. OŠ "Peter Butkovič Domen" – SOVODNJE OB SOČI.

Le denar v obtoku, ki kroži med ljudmi, je nekaj vreden. Za zakopani denar nihče ne da nič. Krti imajo raje črvička ali hrošča kot kup zlatnikov.

Tečaj denarja pa nam kaže samo to, kako hitro denar teče od človeka do ustvarjenih dobrin. Predvsem pa, če je več dobrin – sladoleda, smučk, računalnikov, knjig – ali več denarja. Ker če je več denarja kot stvari, po katerih ljudje sprašujejo, je denar malo vreden. Več ga je treba odšteti za vsako reč.



Kmečko-delavska hranilnica in posojilnica v Sovodnjah

